

Kórið megnar stórar upp-
gávur væl - hjúklan um
heldur færri hevði ikki
gjört verri.

Tórshavnar

Kamarorkestur

Hóast minni ásyniligur í
landslagnum enn felagin
á kórminum, so eiga
vit ikki at fara skeiv av
Kanny Sambleben, tá um
kamartónleik ræður.

Tað er gleðiligt, at
hetta orkestur er virkið.
Tað er heilt avgjört
tørvur á einum kamar-
orkestri í býnum. Her
kunnu teir betru næming-
arnir royna seg, lærarnir
kunnu halda seg í venj-
ing, og vit onnur kunnu
fáa gleði av hesum
týðningarmikla virkseminum.

Orkestrið spældi undir
til nökur av kórverkun-
um, men vit fingi eisini
okkurt orkesturverkið at
hoyra.

Ein kvartett stuðlaði
undir »Brandenburger-
konsert nr. 2«.

Kenneth Jones spældi
»mini«-trompet, og kom
hann sum heild væl frá
handfaringini av hesum
lítla og avdúkandi ljóð-
føri. Í støðum sera vak-
urt. Og skulu allir
»solistarnir« hava rós
fyri sín lut.

Konsertin eydnaðist
væl - »andante satsurin«
var í mínum oyrum tann
vakrasti. Tað órógvði
eitt sidur, at instrument-
ini »stemmaðu« ikki altíð
nóg væl, men rætti andin
var har allatíðina, og
lutan var livandi og góð.

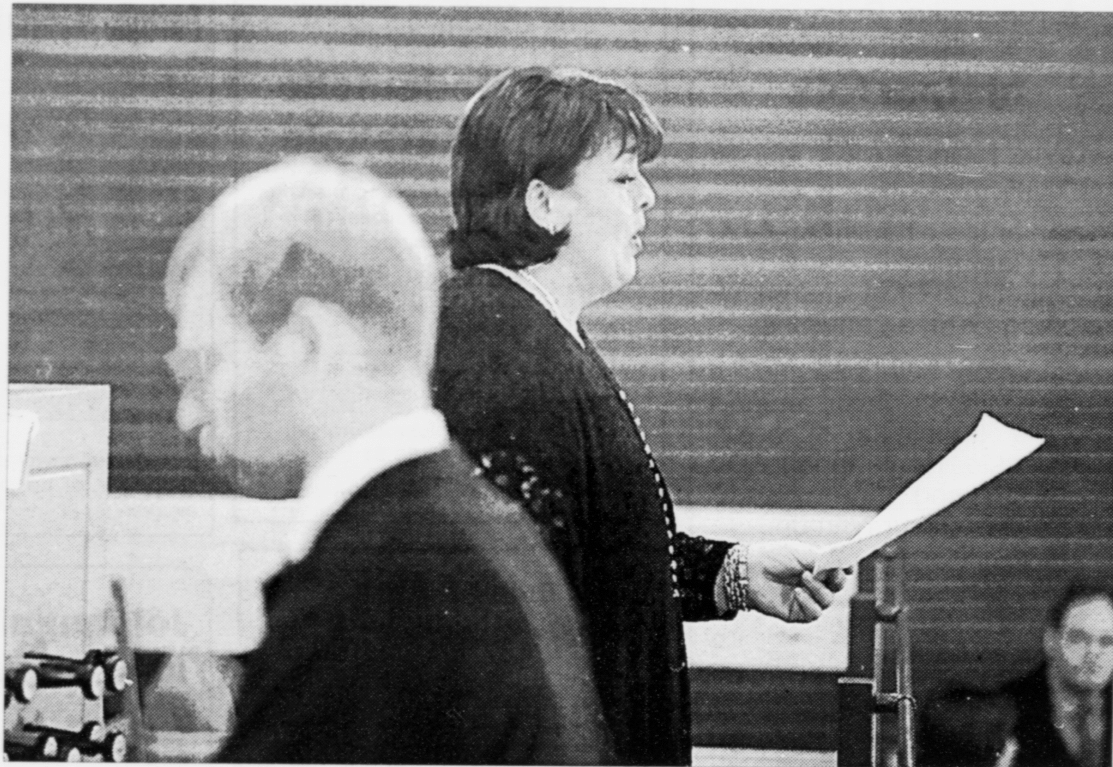
Dansitónar í kirkjuni

Kom at hugsa um Barbu
og fransarnar í einum
kjallara á Tinganesi, tá
orkestrið spældi fest-
musikk úr operuni »Al-
cina« eftir Händel. Okk-
urt høvdu teir gomlu
sagt, um okkurt parið
hevði stilla upp til eina
»Gavottu« á kirkjugól-
inum. Vit hugsa í dag
neyvan um dans, tá hesin
tónleikur ljóðar, men væl
hóskar hann - eisini á
eini atventskonsert í
kirkjuni.

Eisini her eydnaðist
orkestrinum at draga
áhoyrarnar við sær inn í
ein glaðan tónaheim.

»Begga« og Jógvan Thomsen høvdu hvør sín lítla lut í konsertini

Jógvan spældi nökur smá
orgulverk við tryggleika
og myndugleika - eitt
sindur »stevleysari« spæl
hevði kanska hugað mær
betur, men her eru sjálv-
andi eins nógvar áskoð-

anir, og tað eru fólk, ið
lurta. Eisini spældi hann
undir, tá Berghild Poulsen
sang kenda lagið.

»Bist du bei mir«,
»Begga« mennist í
hvørjum, og hesin
sangurin var einki

undantak. Sangurin var
sera væl framborin -
inniliga og mergjað fyllti
hon kirkjurúmið við

eymleika og kraft.

»Magnificat«
Bach fekk seinasta orðið.

Og við hesum mergjaðu
tónum takkaði allur
hópurin fyrri seg.
Vit takka eisini fyrri eina
fjálga og hugnaliga løtu.

